

Laulujen suo

SATU TIAINEN

Satusuoni kustannus & kuva

Tehtävä

Vaarallinen peli saa yllättävän käänteeseen

Viimeisten lumimättäiden rippeet hohkasivat kylmyyttä hämäärään männikköön, kun he kulkivat kohti kotia. Sisu talsi pitkin hiipivin askelin. Kina hypähteli hänen jäljessään.

He olivat vaeltaneet metsässä aamusta asti, etsineet edellisyksyisiä puolukoita ja imeneet koivujen mahlaa. Juuri tällaisesta päivästä Kina oli haaveillut koko talven. Keväästä, valosta ja lämmöstä. Kasvun möyheästä tuoksusta maassa.

Mutta Sisu pilasi kaiken. Hän pysähtyi ja kiepahti ympäri niin äkisti, että hänen mustasuomuinen häntänsä lävähti Kinnan etukäpäliä vasten.

”Olen keksinyt sinulle tehtävän.”

”Minkä?” Kina oli vähällä kysyä, kunnes muisti joesta löytyneen aarten ja vedon, jonka oli hävinnyt. Hänen hiekanruskea turkkinsa nousi pystyyn, kun hän tajusi, missä he olivat ja mitä Sisu oli aikeissa sanoa.

Talvisin Sisu pystyi uimaan vain vähän aikaa kerrallaan. Nyt oli kuitenkin lämpimämpää ja hän oli malttanut pysyä upoksissa niin kauan, että oli ehtinyt penkoa pohjamutaa. Sieltä hän oli sen löytänyt, vedensirun. Litteän, sileäpintaisen sirpaleen, joka oli kämmenen kokoinen ja jäänkirkas. Toinen puoli

oli tummanharmaa ja toinen kuin tyynen lammen pinta, josta kuvastuvat puut ja taivas.

Se oli upea, hienoin aarre, jonka Sisu oli koskaan tonkinut pinnalle. Kina silitti viileää, rosoreunaista pirstaletta ja tiesi, että juuri sen hän tarvitsi. Juuri hänelle se kuului.

Silloin Sisu sieppasi löytönsä takaisin. Hän loikkasi viiden harppauksen päähän ja huusi: ”Saat tämän, jos ehdit koskettaa minua ennen kuin minä kosketan sinua!”

Se ei ollut reilu kilpailu. Kun Sisu hämärtäytyi, hänet näki vain, jos katsoi täsmälleen oikeaan suuntaan tarkasti kuin pöllö. Kina voitti harvoin, mutta suostui peliin aina. Silläkään kertaa hän ei voittanut. Sisu ehti painaa vahvakyntisen kouransa Kinnan kuonolle ennen kuin tämä erotti hänestä vilahdustakaan. Siitä hyvästä hän sai määrätä Kinalle tehtävän.

”Tehtäväsi on kävellä kohti suota”, Sisu ilmoitti kuivalla ja sävyttömällä äänellä. ”Yksin. Niin kauas kuin pystyt.”

Kina olisi halunnut kieltäytyä. Ei ollut oikein, että Sisu yllytti hänet sellaiseen, mihin ei olisi itsekään vapaaehtoisesti ryhtynyt.

”Etkö pelkää, että päihitän ennätyksemme?” Kina kysyi. Hänen äänensä särähti vain hieman.

Sisu tuhahti. ”Et ole niin rohkea kuin esität.”

Suolle meneminen oli ainoa peli, jossa he eivät kilpailleet toisiaan vastaan. He uhmasivat suota yhdessä. Tai niin ainakin olivat tehneet tähän päivään saakka.

Kina ja Sisu eivät koskaan menneet perille asti, eivät edes niin pitkälle, että olisivat tienneet, oliko suo olemassa. Silti he eivät epäilleet, ettei sitä olisi. Tunsivathan he kirpeänkostean tuoksun ja vanhat tarinat.

Kina pakottautui katsomaan alarinteeseen. Laakson pohjalla kuusenrunkojen lomassa levittäytyi tiheä mustikkavar-

vikko, joka oli enemmän kuin kaksi kertaa häntä korkeampi. Se olisi voinut olla mikä tahansa metsä. Ainoa asia, joka teki siitä erityisen, oli sen takana odottava suo. Sisu katsoi samaan suuntaan. Ilta-auriongon säteet puikkivat oksien lomitse ja saivat hänen suomunsa hohtamaan sinisinä, vihreinä ja punaisina. Varjossa ne olivat tummia kuin kuoriaisen siivet.

”Miksi minua pelottaisi yksin enemmän kuin sinun kansasi?” Kina tivasi. Se oli typerä kysymys. Ei hän mitenkään voisi mennä niin lähelle suota kuin he olivat yhdessä menneet.

”Jos sanot, että se on tehtäväni, niin sitten menen”, Kina jatkoi saman tien.

Sisu nyökäytti päätään. ”Tulen perässä sinne, missä sammal muuttuu kosteaksi. Siitä eteenpäin kuljet yksin.”

Kina veti henkeä, ja lepattava pakokauhu hyökyi vatsaan. Mitä jos jalat eivät lähtisikään liikkeelle? Jos hän vain seisoi sijoillaan ja Sisu ilkkuisi vieressä.

Ihme kyllä kypälät tottelivat. Kina liukasteli alas havunneulasten peittämää rinnettä ja ryhtyi raivaamaan polkua varpujen halki. Ne takertuivat turkkiin ja läiskähtelivät kasvoille. Sisu seurasi takana, monen askeleen päässä.

Kina yritti olla ajattelematta tarinoita, joita Taisto oli suosta kertonut. Yhdessä kertomuksessa maahiset valmistivat suon alla valtavaa taikakapinetta. Toisessa turpeen uumeniin oli kätkeyty aarre, jota puhumattomien varjot vartioivat. Kinan suosikki oli tarina, jossa jättiläislapsi eksyi suohaltioiden taikakehään ja huusi siellä ikuisesti äitiään.

Sitä Kina ei halunnut muistella nyt, sillä hän oli kuullut huudon monta kertaa, ainakin jotain sen kaltaista. Sisu väitti sitä tuulen humuksi. Kina kuitenkin tiesi, ettei se varmasti ollut tuuli.